

FRESENIUS, JOHANN PHILIPP, EEK, CLAËS

Doct. Joh. Philip Fresenii
Pastoral-samlingars XI. del 6. stycket,
om en sig sjelf mördande menniskas
omvändelse; på des sote-säng;
öfwersatt ifrån tyskan alla swagsinta
själar til warning underrättel

1758 1761

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök*:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra*:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

Sti Wetterau bodde, på ett wist hess
man, en landtman, hwilken flere
år på rad, släpades med en stuklig
kropp; och anropade GUD i det tilståndet,
om hälsan och lekamliga förmåner, på ett
ganska förwändt och owilkorligt sätt. Nu
emedan GUD skänckte honom intetdera af
desa båda, som han så innerliga bad om;
kom han deraf på de tanckarna, det wore
alt fåfångt, han kunde aldrig bli frist me-
ra; och som äfwen fattigdomen tog öfwer
handen, efter han ej sielf orkade med sina
syflor, så wille han håldre snart beröfwa
sig lifwet, än i framtiden swälta ihjäl med
hustru och barn. Til den ändan gick han
utpå marken, medan ännu några krafter
woro qware, men fick dock intet tilfälle at
wårckställa sitt mordiska uppsåt den gången.
Han gick alt längre och längre bort ifrån
sitt hem, och blef liggandes qware i skogen,
en del af natten, til des folket derpå orten
blef

blefwo honom warse och buro in honom, i ett stall, emedan ingen kände honom, eller märkte hwad grusweliga tankar han gick hafwandes med: Dagen derpå blef han af någon bekant hemförd til de sina, hwilka emedlertid warit i bekymmer sielfwa, och sökt, samt låtit andra eftersöka honom; men af sitt fördömda förehafwande uptrackte han aldeles intet, acck ock icke derifrån, utan twärt emot, beslöt han för sig sielf, och öfwerlade om sättet, huru han årnade taga lifwet af sig.

Efter som han sedermera berättadt, hade han först i sinnet at dränka sig; men emedan det föll honom före, at watnet den tiden på året woro så kallt, så fastställte han, at skära halsen af sig. Med sådane faseliga tankar, tilbrakte han följande natten hemma i sitt egit hus. Befallningshafwande på orten, hade wäl pålagt hustrun, at taga nega wara på sin man, men det war så fångt. Ty så snart den 18 October innewarande år 1751. började at dagas, går han i wredt mode up på nattstufwan, tagandes rakeknifwen, och kammarnycklen ut dörren in med sig, och slog igen, hans hustru, som just under det samma måst lämna honom allena, för sina utwiflors skull i gården,

tog ej litet illa wid sig, när hon straxt derpå kom in, och frågade ett af barnen hwart Fadren tagit wägen? men efter det samma ej wiste säga mer, än at han igädt ut, geck hon straxt efter, sökandes noga ikring, och steg trappan upföre, just som han hölt på slå igen dörren om sig. Hon skrek i thet samma grufweligen til, och bad då hon hinde så nära, at han skulle låta up, men ick giöra sig sielf någon skada, utan betäncka, at han hade hustru och barn; men det uträttade ingen ting. Derpå lopp hon til en af grannarna, och bad dem om hjelp. Men han wärckstälte, emedlertid som han då stod, sitt gudlösa beslut, och skar med rakknifwen mer än halfwa strupen af; kastade Knifwen under sängen, och stod sielf stilla qwar på golfwet. I denna bedröfweliga ställning, fant hustrun och grannen honom sedan de brutit up dörren, och begynte straxt föreställa honom hans hisseliga gerning, och lägga up honom på sängen.

Jag, som war lärare derpå orten, fick snart bud derifrån, och war wäl sielf opasslig och sängliggande, med stod likwäl up, bad GUD om ljus och wishet, samt gick dit, för at, om möjeligit wore, föra honom til bättring. Alla trodde, at han ej skulle

skulle lefwa mycket länge. Jag fattade mig derföre på det kortaste, föreställandes honom mordets wederstygghet och fördömelse, utaf Ordsp. 24:8. Gal. 5:19. = 21. Uppenb. B. 21:8. 22:15. förkunnandes tillika, den Allsmågtige hämnarens utropade förbannelse, i 5. Mos. 27:26. och upmanade honom til bättring; men betygade tillika, at ej alt hopp om nåd och förbarmande wore ute; utan at **HERREN** **JESUS** **ÅF** **wen** **dödt** **för** **honom**, och wore nu hjertinnerligen beredd och willig, til at skänka åfwen honom hela sin aldrabeligaste förtjenst, om han alena med en smärtesfull sitt synda eländes årtänsla, nu toge sin tillsyckt til honom, och wille anamma honom såsom sin endaste Frälsare och saliggörare. Sedan detta blifwit honom förestält, lika som uti en skriftermålsbön, hölt jag en liten stund up at tala. Min käre ämbetsbroder, som war för mig ditkommen, och åfwen sedermera dageligen besökte denne arme mannen, under hans sjukdom, samt tiltalade efter de honom förlånte nådefrafter, wille weta, om han ännu hade sina sinnen och förstånd i behåll, så at han dem sig til förmån mera bruka kunde.

Bland det sammanlupna folket, kom en
 arwinna fram, och gjorde honom denna bes-
 spannerliga frågan: om han nu hade
 Jesum i sitt hjerta? hwar på han straxt
 med böjdt hufvud sade: Ja. Detta gaf
 tillfälle, at föreställa honom, det han in-
 galunda hade den käre Frälsaren i hjertat,
 utan snarare hade satan sitt verk uti honom,
 efter han är en mördare af begynnelsen;
 Hese sanningar borde han uti sann botfär-
 dighet erkänna, och med trogit hjerta wän-
 da sig i tid til den wälsignade Förbarma-
 ren HERAN Jesum, på det han, genom
 tron på hans namn, måtte få sina syn-
 ders förlåtelse, den H. Andan, och det ewi-
 ga lifwet. Man föredrog honom äfwen
 detta, uti en bön, den han sielf borde bedja,
 och wi gingo hwar til sitt, icke utan inner-
 liga suckar til GUD, för hans siäls bästa.

Emedertid kom den eftersände läkaren,
 och förbandt såret, men efter han gaf så lit-
 tet hopp om lifwet, gick jag åter efter mid-
 dagen til den siuke, och förestälte honom på
 nytt igen, ej allena det nyss begångna sielf-
 mordets fördömelse, utan ock hans öfriga
 synder, såsom otoligheten under siukdo-
 men, mistroståndet på GUD, och hans
 nådiga försorg, försumnelsen i bönen be-
 tyma

Smitterlösheten för hustru och barn,
 samt förde honom tillika in på den fördöms-
 liga källan, til dessa och alla andra synder,
 jag menar, den botnlösa arffsynden. Chri-
 sti Evangelium blef honom icke heller för-
 tegat, hwarwid jag bad honom på det ef-
 tertryckeligaste, at han i sitt innersta skulle
 söka (efter han ej kunde tala eller bedja med
 orden) til GUD, om en san synnda ånger,
 och lefwande tro på HERAN Jesum.
 Sjelf försummade jag ock icke, at föredra-
 ga den barmhertige Guden hans nöd, uti
 mina förböner, och at tillika liksom stafwa
 bönerna för honom.

Den nådefulle Förbarmaren, gaf ho-
 nom nåd, at han, mot allas förmodan,
 lefde den dagen öfwer. Den påföljande 19.
 Octobr. kom jag åter dit, och förde honom
 til sinnes Guds stora tålamoeds och obegri-
 peliga långmodighets rikedomar, af hwil-
 ka han kunde sluta, at GUD icke wil nå-
 gon syndares död, utan at de omvända sig,
 och lefwa. Jag förmanade honom tillika,
 at ganska wäl, liksom återkiöpa sin förlo-
 rade nåde-tid, och låta Guds saliga upfåt-
 winna sin fullbordan, på hans fattiga själ.
 Jag predikade honom bättring til synders-
 nas förlåtelse, och innefattade hans bekla-

geliga Siältilstånd uti en bön, samt bad honom än en gång, at han med hiertats uplyftning til GUD, wille ouphörligen bedja honom, om nåd til en sann omvändelse och bättring.

Emedan man tillika ännu predikade honom både lag och Evangelium, efter man ej wiste, huru länge GUD wille wänta på hans, så oförswarligen upskutna, bättring, så gaf han likwäl tillänna några dagar ders efter, at lagen hade måst rördt och wäckt på honom, men Evangelium hade ej kunnat fåsta några rötter i hjertat; så aldeles hårdt war det.

Dagen derpå den 20. Octobr. wiste sig äfwen detta tydligt nog; ty helt bittida om morgonen började han småningom, at hjertrörigt tala, hwilket han hittils icke förmått. Han föregaf, at satan hade besatt honom, och nu borde först denne andan utdrifwas, eljest woro alla böner förgåfwes, och han blefwo likafult fördömd. Så snart jag fick weta af detta, gick jag straxt dit, fast sjelf med nog swag helsa. Jag frågade hwad han gjorde? han saet i längen, slog ut handen, och uprepade sitt förra tal. Derpå förestälte jag honom: at satan ingalunda besatt honom til kroppen,
ty

ty dertil hade man inga prof; men likafult hade den onde anden, hårtills fördt hans själ fången efter sin wilja, och således andeligen besatt honom; derom war nu mera intet twiswel. Dock, nu skulle han alla na wända sig til **HÆREN** **JESUM** **CHRISTUM**, Guds enfödde Son, som dertfore uppenbarad är i kiöttet, at han förståda skulle, och neder slå diabulens gierningar, honom skulle han bedja, at han wille lösa honom ifrån satans band och snaror, gifwa honom alla sina synders nådiga förlåtelse, samt ändra hans hjerta, och det allena för sin blodiga förtjenst skull. Men då han nu mente, at han icke kunde bedja, så blef honom frågat; om han då intet kunde säga: **HÆRE** **JESU!** jag är en arm, satans trål, förbarma dig öfwer mig, och gör mig lös från hans band! Härpå teg han stilla, slog ned ögonen, och knäpte hop händerna. Derupå bad man med honom, och han gaf sig något tilfrids; men begynte åter: **GUD** hörer ju icke syndare. Honom swarades: **GUD** hörer inga upsåteliga och motwilliga syndare, som wil blifwa qware i sina syndes, och icke lemna dem i en san bättring; men syndare, som sig af allo

hjerta omwända wilja, och bättra, dem hörer GUD. Wille han nu allenaderföre i sanning blifwa omwänd, så skulle GUD wiferliga höra hans bön; men i HERRans Jesu Christi namn, skulle han innerligen bedja derom. Ja, man bad derföre, än widare med honom åtskilliga andra dylika förmaningar.

Sedan han nu denna gången, lemnat Guds nåd hos sig rum, kom jag efter midnagen åter tillbaka, och frågade honom; huru han nu mädde? han swarade: **Illanog.** Jag sworde orsaken? han fortfor: **Han wore förlorad, och hade ingen nåd, at wänta mera.** Jag frågade widare: hwarföre han trodde sig förlorad, och utesluten från all nåd? han föregaf: han hade nu syndat så groft, och dugde icke mera. Jag sade: det är i sanning så, at han hade swårliga syndat emot sin GUD, både med sielfmordet, och många andra synder, och dermed dragit öfwer sig hans råttmätiga wrede; intet godt wore hos honom sielf; Han wore aldeles i grund förderfwad hel och hollen til det andeliga goda obehwäm, och allena bögd och stickelig til alt ondt; dertil med wore han af naturen wredenes barn; men just detta sam-

samma, at han bekände och ångrade detta sitt tillstånd, wore ett tecken, at han kunde få nåd, och at GUD wore färdig, at förlåta honom hans synd, om han allena, med en ångerfull sitt diupa synda eländes erkänsla, wille komma til Jesum och i trone anamma honom, såsom sin endaste Frälsare och saliggjörare.

Men han uttrade sig lifafult: GUD wille icke wara honom nådig; hwars före jag satte honom några frågor föore, hwilka han skulle beswara. Jag frågade: om det nu wore honom kärt eller ledt, at han så i grund förderfwad war, och hade föortörtat GUD med weterliga synda der? han sade, at det är honom icke kärt, utan ledt. Jag for fort: om han än en gång hade lust at synda med upsåt? han swarade: nej. Jag: om han icke hatade sig sielf, för det han med sina synder, hade arbetat på sin egen undergång, och lupit til förbannelsen? han ja. Jag: om han önskade, at GUD skulle låta honom wederfaras nåd och barmhertighet? han: ja. Jag: hwem som werkat detta alt hos honom? här wid teg han stilla, och gaf in-
tet

tet swar. Jag: om han förut kunnat
 erkänna sig, för en syndare? han: nej,
 han hade wäl hållit sig för en syndare, han
 som andra, efter han hört så mycket pres-
 dikas derom, och derföre äfwen gifwit sig
 ut för syndare; men aldrig hade han haft
 någon ångerfull årkänsla af sina synder,
 och det deraf följande diuwa eländet. Jag:
 om han nu hade bragt sig sielf til denna syn-
 daånger? han: nej. Jag: hwilken som det
 då giordt hade? han: GUD måtte giordt
 det. Jag: efter nu GUD hade bragt ho-
 nom til sina synders erkänsla, och tillika
 skänckt honom en ånger och ruelse, jemte
 hat til synden, så wore han ock tillika af alt
 hjerta benågen och willig, at skäncka honom
 tron på HERran Jesum Christum, om
 han sielf allena ej stod honom upsäteligen es-
 mot. Om han då nu wille låta sig weders-
 faras nåd? han: nej. Jag: hwarföre då
 GUD hade skänckt honom ångern? han teg
 stilla. Jag betygade at just för samma
 orsak, hade GUD uppenbarat honom hans
 syndaförders, på det han ock skulle låta we-
 derfaras honom nåd och barmhertighet, utt
 Christo Jesu; och lade til, at GUD swär
 sielf wid sitt eget lif, at han icke har lust til
 syndares död, utan, at hans allwarliga
 wil-

wilja går derpå ut, at den ogudactiga omwänder sig ifrån sitt onda wäsende, och lefwer. Dese orden Hesel. 33:11. blefwo honom korteligen förklarade.

När han derefter blef tillfrågad; om han wore ogudactig? swarade han: ja. vidare: hwad han med sina synder af GUD förtjent hade? han sade: Guds wrede och onåde, timlig död och ewig fördömmelse. Jag: at detta alt sätter GUD tilhopa under det ordet död; och sporde: om GUD hade lust til hans död? derpå swarade han: ja, så at jag måtte än vidare fortfara och påminna: at han tilstod ju sielf, at han wore en syndare, som med sina synder förtjent Guds wrede och onåde, timelig död och ewig fördömmelse; men om just sådana talar HERREN GUD, och swär wid sig sielf, för våra twifwelactiga hertans skull, at han icke hafwer någon lust til deras död; huru kunde handå säga, at GUD hade lust til hans död? och dertil med, när han nu tillika får tid och nåd til bättring; hwarmed GUD i sielfwa werket wisar honom, at han bör bli omwänd, och icke för-gås, uti sina synder, utan lefwa. Men han blef likwål derwid, at GUD wille hafwa honom fördömd. Jag gjorde då för
ho.

Honom detta slut: skulle det då wara mög-
 eligit, at GUD ljuga kunde? hwilket då
 han nekade, slöt jag vidare: är nu Gud
 ingen ljugare, utan sielfwa sannin-
 gen, så har han ock ingen lust til din
 död, utan will, at dig skal hulpit
 warda, och at du må lefwa; eme-
 dan han i sitt ord det sielf sagt hade.

Doct medan han lika fullt stod i de tan-
 karna, at han gjort för grof och stor synd,
 så blef samtalet fortsatt; Jag: om då
 HERRN JESUS hade allena påtagit sig
 sinä och så syndet, och allena betalt dem
 med sin hårda dödsängest på korsets träd?
 Han: den dyre Frälsaren hade påtagit sig
 all synd. Jag: så har han ju äfwen påta-
 git sig tina många och stora syndet, och för-
 wärfwat sig sin nåd, at ock sig, tina stora
 och många syndet kunna förlätne blifwa,
 om tu allena wänder sig til honom, och
 wil anamma honom såsom tin Frälsare,
 som äfwen förwärfwat sig alla tina syn-
 ders förlåtelse, lif och salighet. Han:
 HERRN JESUS hade wäl påtagit sig alla
 la syndet, men han kunde icke tro, at hans
 grofwa syndet kunde honom förlätne blif-
 wa, efter han wore en så aldeles stor syn-
 dare. Jag: titt tal hänger illa nog tils-
 ammans

Sammans; har HERNEN JESUS påtagit sig alla synder, så har han ock påtagit sig tina grofwa synder, och följakteligen förwårswat dig nåden, at ock tu kan få alla tina synders förlåtelse, ehuru stor syndare tu ock är, allena för hans blodiga förtjenst skull. Äst tu en stor syndare, hwilket icke kan nekas; så är HERNEN JESUS kommen, at göra syndare saliga. 1. Tim. 1:15. och andra tiänliga språk bleswo tillika honom förklarade.

Då han nu efter dese Apostelens ord blef befrågad: om han icke war en syndare? om icke HERNEN JESUS wore kommen, at ästwen göra honom salig? och han besakade det förra, men nekade det sednare, for jag fort: nu måtte då antingen han eller Guds Ande, som talat genom Paulum wara en ljugare? han blef ästwen på ett bewekande och rörande sätt innerligen förmanad, at icke längre stå och skynna sig sielfwan i huset; icke föröka sina swära synder dermed, at han i sielfwa sitt upförande, wille göra Guds fasta sanning til lögn, och sålunda mera tro dieswulen, och sitt eget onda hierta, än GUD och des fasta ord; han borde låta sig befrias ifrån satans och sitt eget bedrägeliga hjertas wilfarelser,
och

och gifwa GUD ärona, i trone anammans
des hans Evangeliska fasta och i alla måt-
to trovärdiga ord. a)

Härvid blef han ganska missnögd med
sig sielf, och sade: at han och diefwulen wo-
ro lögnare, men GUD sielfwa sanningen.
Det wore honom ledt, at han så länge af-
satans och sitt eget hierta hade låtit afhå-
la sig, från sin nådige Frälsare Christo,
och läfwade nu, han skulle icke mer så göd-
ra, utan wille i det stället bedja. Man
bragte hans siältilstånd uti en lämpelig
bön, och påminne, at han oafsläteligen skul-
le sucka: Ach GUD! gif mig den san-
na tron förwist, på HERREN JE-
sum Christ; och war mig store syn-
dare nådig, för Jesu Christi Skull!

Den 21. October lät han falla mig til
sig. Så snart jag war ditkommen och frå-
gat, om han ej mädde wäl: swarade
han: ja, han fandt sig nu wäl, och trod-
de

a) Det är sannerligen intet falsklynt, at fresta-
ren, då han ser sig ej längre kunna hålla upwäck-
ta siälar i säkerhet, wantrö och andra swära
synder och laster, straxt wil störta dem i för-
twiflan, på det de likwäl skola blifwa hans. Och
sannerligen denna otrons botnlösa djup, är ej så
lätt botat, som mången oförsökt det, i säkerhet
torde inbilla sig.

de stadeliga, at GUD för Jesu skull, wille taga honom til nåde. Han mente jag skulle ej komma dit den dagen, derföre hade han stickat efter mig; nu wille han ej annat, än jag skulle bedja med honom. Jag gjorde det äfwen, sedan jag förut hade talat något med honom, om den outhälgeligen stora Guds Barmhertighet, som äfwen i nåde anammar de aldrastörsta syndare, om de allena, icke framgent emot stå hans nådewärkingar uti bättringens ordning, och wilja på egen hand arbeta sig in i himmelen. Jag gick ock genom med honom, HERRans Jesu egna dyra ord: Joh. 3: 16. och den botfärdiga röfwarens exempel. Luc. 23: 40. med följande twerser; upmuntrade honom tillika, at i tilförsigt trösteliga framgå til nådestolen, efter Matth. II: 28. Joh. 6: 37. Luc. 15: 1, 2. Ebr. 4: 16. och bad honom utgjunta för HERRans Jesu uti bönen, alt hwad han på sitt hierta hade, det måtte då wara, hwad det wille.

Den 22. October begynte han åter igen at twifla, om GUD skulle wilja gifwa honom nåd, efter han af satan och sitt eget fiott, låtit förleda sig, at bära hand på sig sielf, och dertil med förtwifla; han bety-

gade, at han kände en helvetes pina, och sade: han wille gerna bli salig, men det föll honom immer fort in dessa swära tankar, du blir likwäl fördömd. Det blef honom derföre ej allena påmint, hwad föregående dagen taltes, utan honom fördes tillika til sinnes, at ej blifwa qwar i twifwelsmålet, utan kämpa deremot, genom HERrans Jesu fullgiltiga förtjensts betraktande, på det sättet, at han alltid jemte sina syndiga wederstyggheters erkänsla, fästade derhos sina tros ögon, på det oskyldiga Guds Lamb, som borttagit hela werldenes, och således äfwen hans synder. Efter han klagade, at han nu mera kände aldeles intet af nåden i sitt hierta, såsom förledne dagen, så blef honom förestälte HERrans Jesu dyraste tröste-ord Joh. 20. 29. Salige äro the som icke se, och dock tro; samt derhos upmuntrad, at likafult hänga sig fast, allena wid nåden i HERranom Jesu, och wara försäkrad, at GUD woro i Christo med honom försonat, fast han ock aldeles intet deraf förnam, kände eller erför.

Den 23. October war jag sielf så swag til hållan, at jag icke kunde komma up af

af sängen; kom derföre den dagen ej till honom. Den 24. påföljande, mot afton gick jag dit, och fandt honom ganska munter. Jag sporde: huru han nu befandt sig? **GUD** lof och pris! sade han, ganska wäl. Förbindningen, med hwilken läkaren hade hoplagt såret på halsen, hade wäl genom den häftiga hostan brustit åtskils; så at wädret til en del gick honom ut genom denna öfning, dertill med war Fäststären nu icke hemma, utan bortrest på ett annat ställe, at hielpa en med skrott illa skuten Soldat; men **HERREN** **JESUS** hade likwäl förbarmat sig öfwer dennes arma själ. En sedant han framweckne natt innerligen anropat sin hälsos **GUD**, om nåd och förbarmande, seck han wid påß klocket 3. försäkran i sitt hierta, at blifwa til nåde anammad, och ewinnerligen salig. Nu trodde han derföre stadeliga, at han icke skulle förgås, utan få ewinnerligt lif, för **JESU** skull. Alla twiswel woro bortta; hiertat wore nu roligt och tröskfullt; nu måtte den ewiga förbarmaren göra med honom, som honom sielf behagade. Efter denna hans rörande berättelse, lofwade wi **GUD**, och den sinne upmuntras

des,

des, at nu blifwa qwar hos sin Frälsare, och om fienden å nyo ansatte honom, och wille förleda honom til förtwiflan, borde han icke råtta sig derefter, ty sattan är en liugare af begynnelsen. Förut hade han inbillat honom at synden war liten, och narrat honom at synda, nu wille han bedraga honom at förtwifla, och afmålade derföre, sedan hon war giord, synden för stor, på det han icke skulle komma til sin Jesu, och af honom få wedergweckelse til sin siäl.

Hans hustru berättade, efter han nu sielf ej mycket orlade tala, at han den dagen fattat det upsät, at hädanefter, föra med henne, ett helt annat lefwerne, och äfwen, (som dock hittils icke skiedt,) hålla sina barn til Gudsfructtan, om GUD mera hulpo honom til hälsan.

Då jag tog afskied af honom, och befalte honom uti Jesu Christi nåd, så tackade han mig, och min medarbetare i ordet, för all wår kärlek och trohet, som wi på honom haft ospardan; hwilket han dock tilförende ingen gång talt om.

Kort derefter märckte jag at hans kropps krafter synbarligen astogo. Han bød för wäl

wäl af sin hustru i mycken swaghet; bad henne om förlikning, för sin förra kärlekslöshet; betygade at han henne nu af hiertat älskade; förmanade henne til en sann omvändelse, och rättstäckens Gudsfructan; warnade för försummelse i bönen, med hwilken de hittils både hade swärligen förshndat sig; åstundade, at hon först och förnämligast sökte Guds Rike och des rättfärdighet, så skulle Gud wäl försörja och underligen uppehålla henne, med des barn. Befalte henne, och sina barn tillika, at de alla tiltaga skulle i tucht och HERRans förmaning, och låta ingen ting skilja sig derifrån.

Sina bröder, hwilka hustrun låtit efterfända, tiltalade han ock på det eftertryckeligaste, och bad dem omvända sig, från alla synder til sinom Frälsare.

Derpå åstundade han höra några dödspsalmer sig föreläsas, hwilket drogs ut, til morgonen kloctan 6 då han sin anda upgaf.

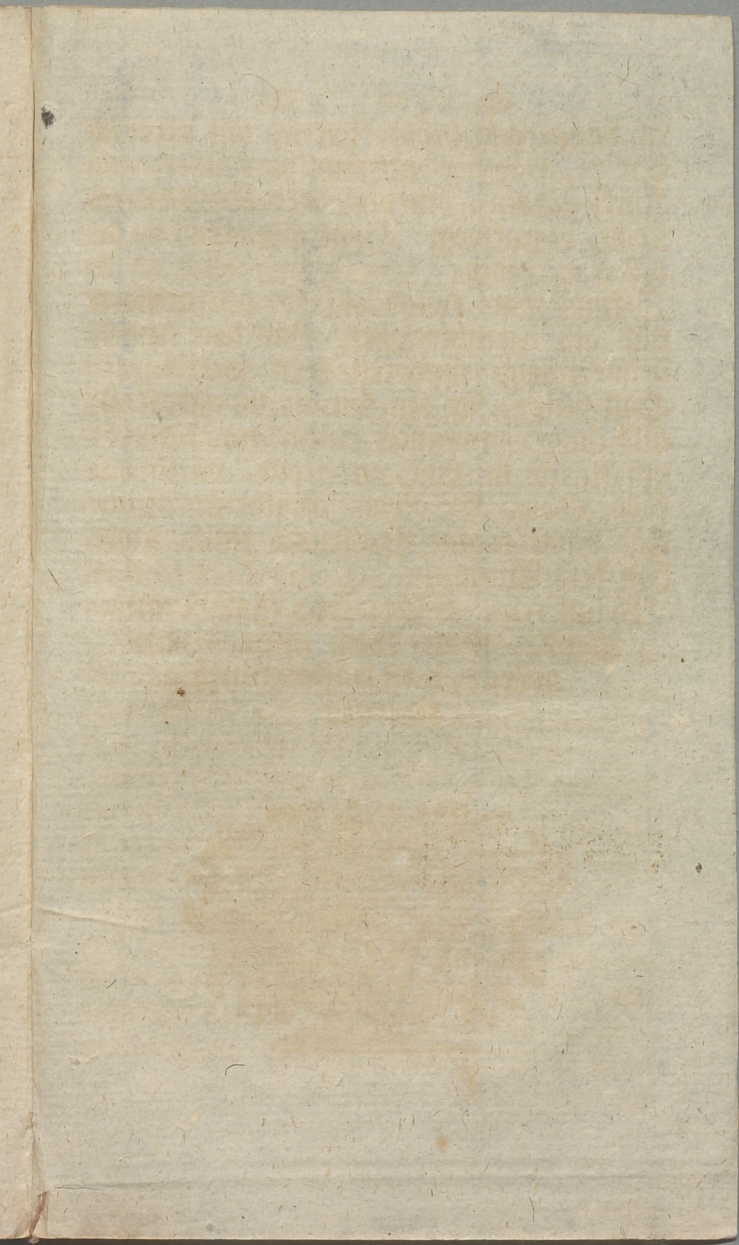
Så wida han wardt omvänd och trogen blefwen för sin död, blef icke des döda kropp, på något oanständigt sätt utförd af honom, som det annars tilhör, at handtera sådana sielfspillingar, utan
af

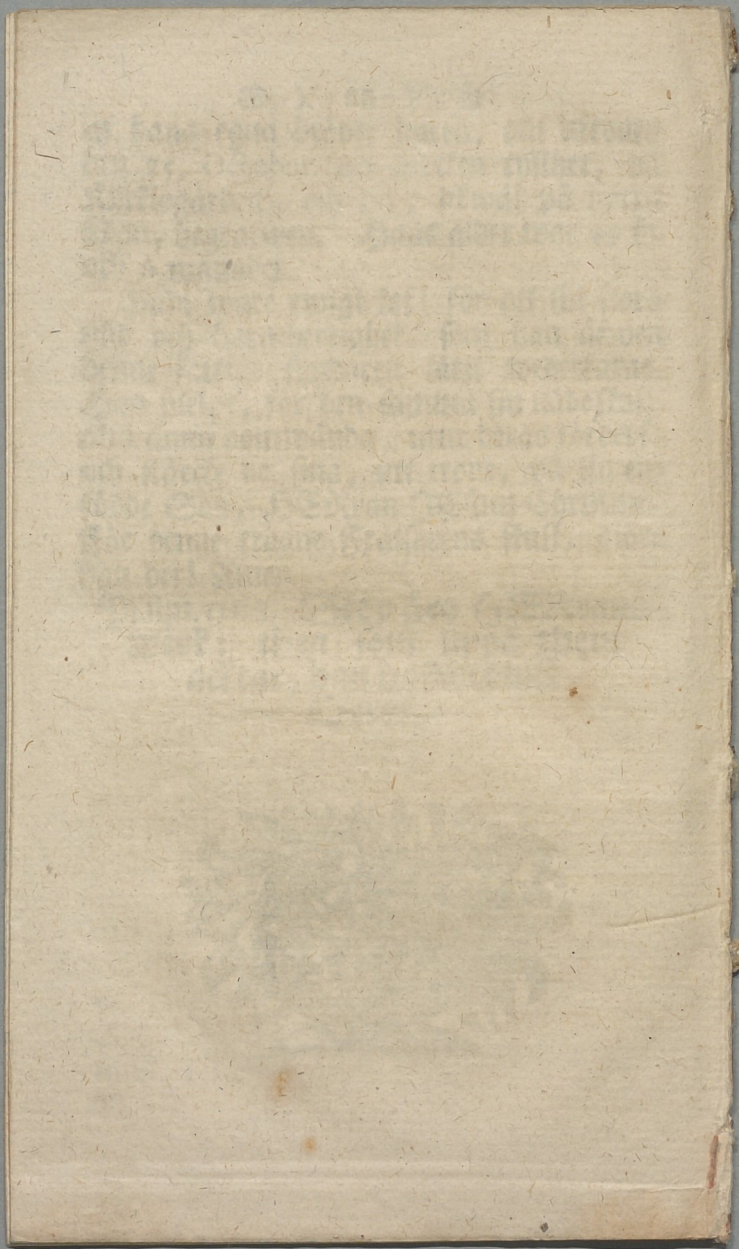
af hans egna bröder buren, om aftonen
den 25. October uti mycken tysthet, på
Kyrkiogården, och der, likwål på norra
sidan, begrafwen. Hans ålder war 49 år
och 6 månader.

Gudi ware ewigt lof! för all sin stora
nåd och barmhertighet, som han åfwen
denne fattige syndaren låtit wedersaras.
Han hielp, för den samma sin nåde skull,
alla ännu oomwända, utur deras förderf;
och stärcke de sina, uti trone, på sin en-
födde Son, HERRAN Jesum Christum.
För denne trogne Frälsarens skull, gödre
han det! Amen.

Psalm. III: 2. Stor äro HERRANS
werk: then som uppå them
acktar, han hafwer lust
theraf.

www.books2ebooks.eu